

मध्यरात टेकेर समयले उकालो हिँडेको पनि निकैबेर भईसक्यो। सिङ्गो शरीरलाई आराम दिन जबरजस्ती आँखाहरु बन्द गर्नु तर कैयौँघण्टा बितिसक्दा पनि यो मन भने अझै अडिन मान्दैन। मानसपटलमा विस्मृत हुनुपर्ने यादहरु अँध्यारो बढ्दै गएपछि किन अचानक गाढा गाढा हुँदै सल्बलाउन खोज्छन् कारण म जान्दिनँ। बेअर्थ, बिनाकारण भईरहने यी उथलपुथलहरुले जिन्दगीलाई नै यसरी विचलित पारिरहेछ कि मानौँ मेरो जिन्दगीलाई श्वासले होइन उसैको यादले चलाईरहेछ। यस्तो लाग्छ मुटुमा पुग्ने श्वास भन्दा अपरिहार्य छ, मस्तिष्कमा घुमिरहने उसको याद।

बिर्सने अभ्यास गर्दा गर्दै यो मस्तिष्क यति अभ्यस्त बनिसकेछ कि मन कुनै निर्देशनबिना नै उसम्म पुग्छ र पुगिरहन्छ यस्तो लाग्छ अब यो मनले मेरो नबन्ने कसम खाईसक्यो। यी आँखाले उसको जम्मा एउटा चित्र देखेको थियो तर मनले मनमनै लाखौँ आकृति बनाईराख्छ र त्यसमा आफ्नै मनोमानीले आफ्नो ट्याग लगाउँछ। म मनलाई बाँध्न सकिदिनँ, न त मनको वेगमा आफूलाई निस्फिक्रि उडाउन सक्छु।

Speed of mind

It has been a while since midnight. I close my eyes forcefully, attempting to relax my entire body. However, even after several hours, my mind refuses to cooperate. I'm unsure why memories that should fade away suddenly grow darker. These inexplicable upheavals are disrupting my life, making it feel as if my existence is governed not by breath, but by the haunting memories of him. It appears more inevitable than the breath reaching the heart, the memory of him wandering in my mind.

Through the practice of forgetting, my brain has become so accustomed that the mind recalls it effortlessly, without any prompt, persistently reaching for it. It seems as if my mind has now sworn allegiance elsewhere. These eyes witnessed only one image of him, yet the mind conjures countless forms and attaches its own labels. I cannot restrain the mind, nor allow myself to soar freely at the mind's pace.